

Pátek
02.08.

02 Stane se
03 Giallo
04 Rozhovor: Alexej German ml.
05 Filmosféra
06 Glossy

Podivná barva slz tvého těla
(režie: Hélène Cattetová, Bruno Forzani, 2013)

Stane se

Pozor! Do včerejších Listů se nám vloudila chybička. Sobotní zakončení, na které jsme vás srdečně zvali, začíná už v 19:00. Hned po něm budeme za přítomnosti režisérky Olgy Sommerové promítat film *Jiří Suchý - Lehce s životem se prát* (2019). Určitě ale přijďte rovnou na sedmou. Čeká nás i pěkné překvapení :)

Více lahůdek

Pokračujeme dobrými zprávami. *Nonstop lahůdky* (2019) Jana Hřebejka byly v neděli beznadějně plné. Filmovka se proto rozhodla přidat další projekci. Ve vztahové tragikomedii září Miroslav Krob a Eliška Křenková. Tak dorazte v sobotu v 9:00 do Sportovní haly!

FAMU pro děti

V 50. letech nebylo zrovna jednoduché točit filmy, a už vůbec ne o nich učit. Beznaděj socialistického realismu pocítili na vlastní kůži i studenti a studentky FAMU, proto začali ve velkém točit komedie a dětské filmy. Do této generace patří Václav Vorlíček nebo Drahomíra Reňáková-Králová. Poslechnout si o téhle zvláštní „vlně“ můžete od 9:00 v Redutě 1, stejně jako zhlédnout více než půltucet krátkých filmů.

Posvítíme si na Péráka

Pérák. Asi jediný český superhrdina, dostatečně temný i tajemný. Krátký film Jiřího Trnky *Pérák a SS* (1946) spojí se svým románem a výzkumem v kinolektoriátu jeden z nejúspěšnějších současných českých prozaiků Petr Stančík. V 11:30 v Redutě 1.

Umění vítězí nad strachem

Pozor, pokud jste dnes měli v plánu vyrazit do Reduty 2 na VR pásmo Duchové na dotek, připravte se na úplně jiný zážitek. Místo něj totiž budeme v 15:30 a 18:00 hrát blok s názvem Cesty za uměním.

Divák jako spoluviník násilí

Michaela Hanekeho už vám asi představovat nemusíme. Přesto vám ale můžeme nabídnout erudovaný pohled, díky kterému se o tomhle slavném režisérovi dozvíte zase něco nového. Od 15:30 o něm bude v Klubu kultury 2 přednášet rakouský publicista Alfred Jokesch, který napsal o Hanekech několik studií.

HaDivadlo na Filmovce

Na dnešní Filmovce budete mít jedinečnou šanci ochutnat kousek repertoáru legendárního brněnského HaDivadla. Od 19:00 bude hrát ve Slováckém divadle hru Maloměstáci, adaptaci ikonického textu ruského realistického dramatu. Za lístek zaplatíte 350 Kč (250 Kč s akreditací, ale nejpozději 3 hodiny před začátkem).

Srdcovka Davida Čenka

„Pryč s Fordem! Ať žije Wyler!“
zaznívalo z řad částí režisérů francouzské nové vlny, protože navzdory všem historkám z natáčení jde o výjimečného režiséra i v kontextu amerického studiového systému. Jeho *Sběratel* (1965), ačkoliv natočen na konci tvůrčího života, opět potvrzuje neuvěřitelnou stylistickou soudržnost celého díla. Stále je potěšením sledovat podmanivou mizanscénu dokonale využívající například hloubku prostoru, překvapivé pohyby kamery nebo stříhovou virtuozitu. Letošním geniálním tahem programu je také uvedení výběru z tvorby Grzegorza Królikiewicze. Dnešní *Případ Pekosiňské*

ho (1993) je filmem, který doslova musíte vidět, i kdyby vás kinematografie nezajímala. Propojuje-li se někdy filozofie, antropologie a umění, pak je to právě v tvorbě tohoto polského tvůrce. Těžko bych hledal jiného režiséra, který byl schopen s takovou pokorou a přitom myšlenkovou závažností vizuálně přemítat o věcech týkajících se nás všech, ať se nám to líbí, nebo ne.

David Čeněk je dramaturgem LFŠ.

Sběratele můžete vidět v 15:30 ve Sportovní hale a Případ Pekosiňského ve 21:00 v Redutě 1.

Mix

Dnes se táhne celým číslem krvavá sexy linka giallo filmů. Tyhle tradičně italské horory vzbuzují v divácích různé reakce, od cinefilního vzrušení až po zhnusení a pláč. Co tedy nároční komentátoři ČSFD nebo IMDb na filmech (ne)oceňují?

Šest žen pro vraha (1964)

- Úplně nadšený nejsem, ale ve srovnání s kultovním Halloweenem jsem se zde bavil o dvě třídy výše. (EvilPhoEniX)
- Snad jen to odhalení vraha mohlo být kapku epičtější. (PetrPan)
- Policie byla velmi marná a celkově mi přišla tak nějak do počtu. (giovanni3)
- Hned se mi vybavily ty večery u babičky, kdy sedíte u televize a babča do vás hustí podobný krimi horory. (Turby)

Noc, kdy Evelyn vstala z hrobu (1971)

- Ze scén se mi líbila ta v plné kleci hladových lišek, kde je rozcupována mrtvá teta. (Karlos80)
- No, každému na deprese pomáhá něco, že. (Flipnic)
- Ve Sportu by napsali, že to byl zápas dvou odlišných poločasů. (giallo)

Krevní pouto (1982)

- Nuda, nuda, nesympatická hlavní hrdinka a vrah z první pomocný, fakt vás tady nechápu! (aichwad)
- Je to úlet a omyl, před kterým důrazně varuju, ale zase být extra kritickéj potřebu nemám. (S. Quentin QUALE)

Podivná barva slz tvého těla (2013)

- Pánové a dámy, omluvte mne, jsem v lese. (rainbof)
- Dobrý bylo to gore a zabíjení, ale když to nedává smysl, tak to ani nemá smysl. Možná to nějaký smysl mělo, ale mně teda unikl. Asi unikl dírou v hlavě. (Radiq)

Temnota (1982)

- Obzvláště nechutné sekání ruky chvilku před koncem – bezesporu jedna z nejkrvavějších scén, co jsem kdy viděl. (HumanoidOfFlesh)
- Fanoušci násilí se dočkají i šílené vraždy, z nichž ta nejlepší zahrnuje krev stříkající z tepny a potřísnující celou stěnu. Šťávnatě! (BA_Harrison)

Soutěž

Letošní předpůlnoční sekce italského giallo filmu často podléhá rozsahové románovosti svých názvů. Ve zkratce – jsou dlouhé. A delší. A nejdelší. Dnešní soutěžní otázkou tedy je: napište nám vůbec ten nejdelší název existujícího giallo filmu.

Odpovědi posílejte na filmoveлисты@lfs.cz. Jeden z vás dostane balíček od Filmovky a knížku Všichni mají pravdu od Paola Sorrentina.

Stahujte oficiální
mobilní aplikaci
Letní filmová
škola 2019

→ ANDROID

oficiální hashtag: #lfs2019

- letnifilmovaskola
- @lfskola
- Letní filmová škola
- Uherské Hradiště

→ iOS

Na LFŠ mobilně

Giallo: Rudožlutá tvář italské kinematografie

Těm z vás, kteří se zajímají o žánr hororu a znají okolnosti jeho vývoje v Itálii 60. a 70. let, bude pojem giallo dobře známý, stejně jako jména klasiků tohoto trendu Maria Bavy, Daria Argenta či Lucia Fulciho. Na letošní LFŠ máte příležitost znovu zhlédnout klíčová gialla, stejně jako objevit (po)zapomenuté klenoty a tvůrce. Naopak ti z vás, kteří se zatím příliš nechytají, mají příležitost objevit úplně novou tvář kinematografie.

Začneme od základů – co vlastně giallo je a co znamená? Jedná se o početnou skupinu filmů, které bychom žánrově mohli klasifikovat jako kriminální thriller nebo horor. Jejich kořeny leží v Itálii první poloviny 60. let a pojí se s ním specifický druh publika, charakteristické vizuální pojetí a často volná struktura děje. Původní italský význam slova giallo je žlutý/žlutý, ve slovníku dnes ale najdeme už i jeho přenesený význam detektivní/detektivka vzniklý na základě žlutých obálek, se kterými byly v Itálii od 20. let publikovány rodokapsové kriminální romány. Jejich obliba se znovu naplno projevila po druhé světové válce (tedy po pádu fašistické cenzury) a v roce 1963 natočil Mario Bava s aluzí na Hitchcocka film *Oko ďábla* (doslovný překlad názvu by zněl *Dívka, která věděla příliš mnoho*), kterým do budoucna ustavil základní narativ filmů giallo – nevinná osoba se stává amatérským detektivem pátrajícím po vrahovi poté, co se stala svědkem jeho brutálního činu.

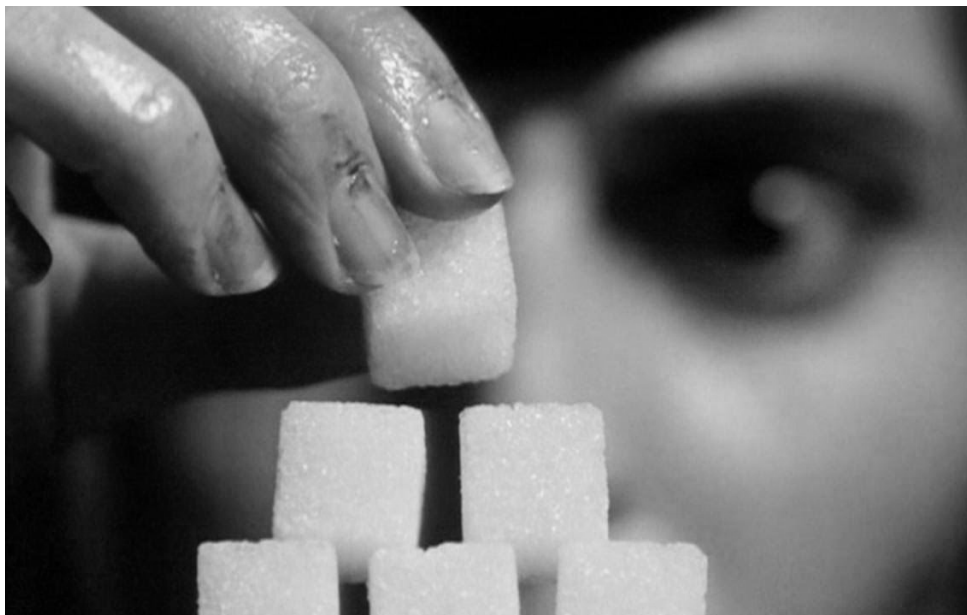
Další Bavův film *Šest žen pro vraha* (1964) pak definoval podobu vraha vystupujícího v giallo filmech, respektive jeho ošacení (dlouhý plášť, kožené rukavice, klobouk, případně maska), neboť svou tvář zpravidla odhalí až v závěru, pokud vůbec. Obojí pak spojil Dario Argento ve svém slavném debutu *Pták s kříšťálovým peřím: Přízrak teroru* (1970). V té době už ale snímků označovaných jako giallo, ovlivněných kromě literárních románů i americkým filmem noir a německými filmovými detektivkami, existovalo mnoho a sytily italská kina pro „lidové publikum“ žánrovou a brakovou tvorbou. Toto publikum bylo pochopitelně úplně jiné než publikum dražších městských kin a panovaly v nich i odlišné podmínky pro sledování promítaných filmů. Právě z tohoto důvodu v giallo filmech často nenajdeme pevnou, dějově souvislou linii, ale spíše expresivně či efektivně nasnímané scény vražd, které fungují jako atrakce, jež mají za úkol udržet pozornost diváků nebo ji přivést zpět k plátnu. V tomto duchu si tak můžete všimnout ostrých dějových zvrátů ve snímku *Noc, kdy Evelyn vstala z hrobu* (1971), které jako by nás přenášely z jednoho filmu do druhého, či způsobu nakládání se

stereotypy o italském venkově a pověrách lidových vrstev ve Fulciho *Mukách nevíňátek* (1972).

Pro giallo je kromě výše zmíněného typická i nemožnost jej jednoznačně charakterizovat. Takto označované najdeme i snímky bez kriminální zápletky, a ač jde dodnes o fenomén vlastní kinematografii Apeninského poloostrova, pronikl i do zahraničí a jeho ozvěny jsou nejčastěji k nalezení ve filmu španělském či německém. Geograficky patrně nejvzdálenější snímek, jehož tvůrci se inspirovali cizokrajnými hororovými kusy včetně gialla, je australské *Krevní pouto* (1982) vynikající svou atmosférou a vedením kamery.

Své největší dny slávy má už giallo za sebou, ve stopovém množství však nepřestalo vznikat dodnes (stále umělecky aktivní je například Argento) a původní pokleslá produkce pro kina nejnižší cenové kategorie se stala kultem, jejíž ikonografii přejímají a různým způsobem využívají moderní (umělecké) filmy. Žánrovějším, leč stále barevně a stylisticky vypiplaným příkladem budiž *Rudé noci* (2010), na hranici experimentálního díla se pak svými enigmatickými a haptickými snímky pohybují manželé Bruno Forzani a Hélène Cattetová (*Podivná barva slz tvého těla* z roku 2013) či Peter Strickland (*Takové krásné šaty* z roku 2018). Zejména jejich filmy je pak bezpodmínečně nutné poznat v kině.

Krevní pouto [režie: Tony Williams, 1982]

Přístup do Infobanky ČTK pro účastníky Letní filmové školy

Jméno: LFS

Heslo: 45.filmovka

Platnost přístupu: 26. 7. – 3. 8. 2019

Maximální počet přístupů najednou: 50

Kudy dál?

Zaujalo vás giallo, chcete si ještě rozšířit své obzory a načerpat další informace? Zde je pár tipů. Vaší pozornosti by jistě neměl ujít film Daria Argenta *Tmavě červená* (1975), který rozpracovává myšlenky režisérova staršího filmu *Pták s kříšťálovým peřím: Přízrak teroru* (1970), a dal by se označit za hororovou variaci *Zvěštiny* (1966) Michelangela Antonioniho (se kterým ho pojí i představitel hlavní role David Hemmings). Výše zmíněný režisér Bruno Forzani jej považuje za nejlepší giallo film, jaký byl kdy natočen. Mimo rámec klasického gialla se můžete vypravit za fantastickými, snovými horory stejného tvůrce *Suspiria* (1977) a *Inferno* (1980) nebo k *Bráně do záhrobní* (1981) Lucia Fulciho. Giallu se některými aspekty blíží, jinými naopak vymyká i pomálu známý, ale neméně pozoruhodný film Piera Schivazappy *Femina ridens* (1969). O lepší dostupnost hororové klasiky a brakové tvorby se zasloužila britská společnost Arrow Films, na jejichž blu-ray vydáních těchto filmů zároveň najdete řadu poutavých bonusů. Chcete-li si o giallu něco přečíst, zkuste knihu *La Dolce Morte* Mikela J. Koveny.

Alexej German ml.: Filmař musí něco hledat

O Alexeji Germanovi ml. se už dávno nemluví jen jako o synovi slavného ruského režiséra. Pokud tomu tak vůbec někdy bylo. German ml. totiž svými formálně mimořádně výraznými filmy zaujal porotce na mezinárodních filmových festivalech v Benátkách i v Berlíně. V rozhovoru přibližuje svůj pohled na filmovou tvorbu i současnou kinematografii.

Chtěl jste být filmařem už od dětství, nebo jste měl o svém povolání jiné představy?

Nikdy jsem nechtěl být režisérem. Studoval jsem různé školy a chtěl jsem se stát divadelním kritikem. V jednu chvíli mě to ale přestalo bavit a rozhodl jsem se, že budu scenáristou. Pak mě ale přestala bavit i scenáristika a začal jsem studovat na Gerasimovově všeruské státní univerzitě kinematografie. Zkrátka proto, že mě nic jiného nenapadlo. Tam mě film pohltil naplno.

Říkáte, že vás scenáristika přestala bavit, ke svému prvnímu a dvěma posledním filmům jste ale scénář napsal. Psaní se tedy obecně nebráníte?
Já jsem ve skutečnosti psal scénáře ke všem svým filmům. Vždycky mám spoluautora a pracujeme dohromady, ale pokaždé je to někdo jiný, protože to se mnou nikdo dlouho nevydrží.

Proč ne?

Protože po svých spoluscenáristech chci, aby scénář hodně přepisovali a aby spoustu věcí stále měnili. A potom to nakonec stejně přepíšu a předělám sám. Je tomu tak proto, že je pro mě zpočátku obtížné formulovat, co po nich vlastně chci a sám to ani často do poslední chvíle nevím.

Vaše tvorba vyniká vizuálním pojetím a film *Pod elektrickými mračky* (2015) je uveden citátem Paula Cézanna. Označil byste výtvarné umění za důležitý zdroj své inspirace?

Nejsem typ člověka, který čerpá inspiraci jenom z knih nebo filozofie. Spíš bych řekl, že mám takový soubor uměleckých děl, malířů a spisovatelů, kteří mne oslovují, ke kterým se vracím. Převážně jde o umělce 19. a 20. století, protože k umění 21. století se nemůžu vyjadřovat jinak než ironicky. Co se týče Cézanna citátu, dal jsem ho tam proto, že film *Pod elektrickými mračky* je natolik komplikovaný, že se mi zdálo vhodné dát divákovi alespoň nějaký návod, jak ho vnímat.

Myslím, že všechny vaše filmy jsou do určité míry komplikované, a v důsledku toho i divácky náročné. Jak je vnímají diváci v Rusku?

To záleží kus od kusu. Natočil jsem filmy, které byly v distribuci velice úspěšné, i takové, které úplně propadly. Na každý z mých filmů se vždycky snese velká vlna kritiky a po dvaceti letech aktivní

foto: Jakub Macháček

tvorby jsem už unavený počítat, kolik recenzentů mě nenávidí a myslí si, že všechno, co dělám, je špatné. Existují nicméně i lidé, kteří mé filmy vnímají pozitivně a líbí se jim. Můj problém spočívá v tom, že nejsem „současným člověkem“ a nežiji v souladu s dobou, ve které se nacházím. Moje představy o tom, jak by filmy nebo umění obecně mělo vypadat, se kardinálně rozcházejí s pohledem většiny mých současníků. Následně tak filmy, které Rusové považují za dobré a oblíbené, jsou dle mého názoru jednoduše špatné. Ne všechny, samozřejmě, ale velká část z nich. Vnímám to tak, že do jisté míry vlastně existuji mimo současný ruský filmový průmysl.

V čem konkrétně se vaše představa o tom, jak by měl film vypadat a fungovat, rozchází s obecným smýšlením o něm?

Velký film by vždy měl být složitý, poetický a obrazný, avšak zároveň by v sobě měl nést i velkou citlivost. Takovým způsobem natáčeli třeba Bergman nebo Fellini, ti dělali skutečné filmy. Když dnes sleduji tvorbu dvacátého provinčního epigona, který kopíruje režiséra Larse von Triera, je mi do smíchu. Film totiž musí být otiskem individuality, být svébytný, a režisér se musí snažit o určitou neopakovatelnost. Já sám nejsem přesvědčen, že těmto svým měřítkům a požadavkům dostojím, nicméně alespoň vím, o co mi jde. Když se

podíváte na současnou ruskou artovou produkci, máte pocit, že se od sebe jednotlivé filmy vůbec neliší. Já jsem si kdysi trochu zaexperimentoval a z kousků pěti filmů sestříhal jeden, který držel pohromadě. Tak jsem zjistil, že ostatní režiséři točí jako přes kopírák a styl jednoho nepoznáte od druhého. Všechny jsou stejné.

Zmínil jste Bergmana a Felliniho, oba už jsou ale řadu let po smrti. Imponují vám svou tvorbou i někteří současní režiséři?

Jacques Audiard třeba. Nebo Nuri Bilge Ceylan. Mám rád také filmy bratří Coenů, i když ne všechny. To jsou totiž tvůrci, kteří alespoň o něco usilují, něco hledají. Potom jsou tu režiséři, kterým jednoduše nerozumím, a každý jejich další film je pro mě jako anekdota. Například Ken Loach, toho nechápu, protože ho v zásadě vnímám spíš jako novináře než filmaře. Pravým opakem je třeba Terrence Malick, ten stále něco hledá a tím je zajímavý.

A jak se vám zatím líbí na Filmovce, jsou pro vás inspirativní diskuze s diváky?

Líbí se mi tady moc, diváci jsou velmi sympatičtí a pokládají mi zajímavé otázky. Jen je tady hrozně vedro.

Vězení žánrů a škatulek

Nejen filmem živ je člověk. Filmovka tohle naštestí ví, a tak můžete zajít třeba i do divadla. Letos se navíc představuje i legendární brněnské HaDivadlo, které s sebou na Filmovku veze hned dvě divadelní hry. Umělecký šéf HaDivadla Ivan Buraj vysvětlil, proč vybrali právě tyto kusy, rozpovídal se ale i o artu nebo antropocentrismu.

Stejně jako je Filmovka považována za festival artového filmu, tak i HaDivadlo má přívlastek artového divadla. Co pro vás tahle škatulka znamená?

Chápu, že pojem artový může na někoho působit trochu elitářsky nebo nabubřele. Je zde i určitá vnitřní obava, že když začínáme něco zkoušet, nevíme, jestli z toho bude ten art. Pořád si myslím, že je nutné dělat rozdíl mezi typem filmů a divadel, které chápou sebe samy jako hledačství a nástroj pro ohledávání společnosti, a zcela odlišnou skupinu filmů a divadel, které jsou podnikáním a pracují proto s ověřenými postupy. Aniž bych chtěl jakkoliv tu druhou činnost shazovat, myslím si, že není dobře, že v českém divadle toto rozdělení totálně chybí.

HaDivadlo veze do Hradiště realistické drama Maxima Gorkého Maloměstští a studiovou autorskou „demenci“ o krizi ekologie a umění K antropocénu. Proč právě tahle dvě díla?

Obě vnímám jako přípravu k letošní sezoně Zdroje, která se zabývá klimatickou krizí a úkoly, které našemu vnímání klade. Dalo by se říct, že jak Maloměstští, tak i Antropocén nezobrazují klimatickou krizi přímo, ale zkoumají spíš ignoraci naší společnosti vůči skutečně závažným tématům. Obě mapují určitou sebestřednou zahleděnost do antropocentrického světa, který je ale neúplnou perspektivou pohledu na dnešek.

Maloměstští jsou čítankovým textem minulého režimu, proč zvolila dramaturgie HaDivadla tak klasický text?

Já tu volbu vnímám jako instalaci. Nejsem si jistý, jak tento kontrast vynikne v prostoru Slováckého divadla, ale v HaDivadle, které je koncipováno jako blackbox s tradicí v inscenacích, které překračují rámec kamenných divadel, působí scénografie Maloměstšťáků jako vyříznutá a vlepá z jiného typu divadla. Nejde ale o vypořádávání se s kamennými divadly, jde spíš o zkoumání samotného žánru psychologického realismu a jeho inscenační tradice jako symbolu zahleděnosti do lidského světa, do interiéru a totálního vyloučení přírody. Tato izolace, kterou implikuje žánr realismu, pak tvoří základní námět neúplnosti nebo klaustrofobie, která pohání celou inscenaci, jako by postavy cítily, že jsou v žánru, který je jim vězením.

Maloměstští, foto: HaDivadlo

Zmrzlina do Nové Paky

Na Filmovce nedostávají ceny jen velké hvězdy. V rámci dne AČFK je totiž vždy oceněna práce jednoho „klubisty“. Letos padla volba na Jaroslava Mužička, který dlouhá léta vedl filmový klub v Nové Pace. „V rámci Filmovky předáváme různé ceny, ale ta dnešní je speciální a těším se na ni vždycky nejvíc,“ vysvětlila ředitelka LFŠ Radana Korená. „Filmové kluby, které AČFK zastřešuje, totiž organizují nadšenci, srdcaři, kteří ve svých městech budují komunitu lidí podobného ražení. Filmovka je proto takový obří filmový klub,“ dodala s úsměvem. Mužíček si z jejích rukou převzal již tradiční zmrzlinu, tentokrát pod patronací hejtmána Zlínského kraje Jiřího Čunka. Mužíček byl mimo jiné také členem revizní komise AČFK. „Je to dost nepopulární funkce, protože kontroluje hospodaření. Ale dělá to dobře,“ dodala Radana. „Já nejsem člověk na dlouhý řečnění. Děkuji asociaci a manželce, která to všechno vydržela. Začal jsem totiž jezdit na semináře v roce 1967. A to je tak všechno,“ dodal se skromným úsměvem. (tek)

Foto: Marek Malůšek

Očistný účinek emocí

Horory ve virtuální realitě jsou hraničním zážitkem a emocionální reakce na ně se mohou u každého výrazně lišit. „Čím víc si dovoluji se bát, tím větší očistný účinek to na mě po skončení bude mít,“ řekl včera v Klubu kultury Ondřej Moravec, dramaturg sekce virtuální reality na LFŠ. Ve své přednášce Porno, kvéry a šeptání se stromy se věnoval třem základním emocím (strach, vzrušení a úžas), které může účastník virtuální reality pocítit. Na příkladech vědeckých výzkumů a videoukázek představil emocionální rozdíly při hraní klasických počítačových her a her ve virtuální realitě. Prozradil také, že porno bude mít na další vývoj virtuální reality velký vliv, podobně tomu bylo například i u videokazet (VHS). Další přednášku věnující se virtuální realitě povede Moravec i dnes v 17:30 v Klubu kultury 2. Tentokrát se bude věnovat propojení VR s LGBT tematikou. (ČTK/mro)

Když není ekologie in

Příroda může být ještě krásnější, když do ní zasáhne člověk. Tak se podle historičky z Národního filmového archivu Aleny Šlingerové přistupovalo k životnímu prostředí nejen za socialismu, ale i v meziválečném období. O klimatu a ekologii ve filmu před rokem 1989 diskutovala ve čtvrtek odpoledne s redaktorem Respektu Janem H. Vitvarem. „V období první republiky vnímali lidé zásahy do přírody pozitivně,“ řekla Šlingerová. Naopak v 50. letech zaznívaly ojedinelé i kritické hlasy. V dokumentu Kouř (1959) vypravěč při popisu kouřící továrny říká: „To není mlha, která nese svěží ranní rosu. To je kouř s popílkem místo čerstvého ranního vzduchu.“ Kromě známých Ropáků (1988) Jana Svěráka došlo i na ukázkou z filmu Víta Olmera Co je vám, doktore? (1984), v níž Ladislav Smoljak říká: „Ta civilizace vážně stojí za ho***.“ Souhlasíte? (ČTK/epe)

Glosy

Začít znovu

→ Sportovní hala, 9:30

Kdyby to byl hraný film, řekli byste si, že to scenárista fakt přehnal. Tohle se prostě nikomu neděje! Takové zápletky přece realita nezná! A když už, stane se to tak třem, čtyřem lidem. Jenže tohle JE realita. A tak šílená, že se zdá, že její autor byl minimálně na kokainu. Úplně obyčejná ženská, která po rozvodu začala splácet obří dluhy svého vypečeného manžela. Tady příběh velké části z nás končí. Jenže když se vzpamatovala, potkala o 30 let mladšího sňatkového podvodníka (fakt!) a otěhotněla. Rodiče to znají, stres před velkým těhotenským testem na všechno. A bum. Jste HIV pozitivní. A partnera zavrou. Na tohle se prostě dobře nekouká. Možná si ale budete víc vážit svých vlastních bolístek a tragických příběhů. Příběh o tom, jak si můžete slušně podělat život, ale nevzdat se, ve vás bude rezonovat ještě dlouho.

Tento film doporučuje
Tereza Krobová

Ben Hur

→ Kino Hvězda, 20:30

Možná jste narazili na strašlivou, tři roky starou verzi slavného příběhu *Ben Hur* (2016). Byla by trestuhodná škoda, kdybyste po takovém zážitku na toto fascinující biblické téma zanevěřili. Roku 1959 se totiž do kin dostalo monumentální uchopení amerického klasika Williama Wylera. Produkci provázela řada problémů, svého času byl film neuvěřitelně drahý, ale nakonec se dočkal i masivního úspěchu v podobě 11 Oscarů. Nenechte se odradit ani 3,5hodinovou délkou, během níž se stihne odvyprávět hned několik příběhů týkajících se období kolem Kristova ukřižování, leč zaměřených hlavně na urozeného židovského obchodníka Bena Hura v nezapomenutelném podání Charltona Hestona. Prostě klasický Hollywood v té nejlepší formě a vidět nejen slavný závod koňských spřežení na velkém plátně bude nezapomenutelným zážitkem.

Tento film doporučuje
Mojmír Sedláček

Případ Pekosiňského

→ Reduta 1, 21:00

Jsou hezké, příjemné filmy, po kterých odcházíme z kina spokojení a s dobrým pocitem na duši. Ale třeba hned další den zapomeneme, o čem vlastně byly. A pak jsou divné filmy, po jejichž zhlédnutí se ještě dlouho ptáme: „Co jsme to sakra právě viděli?“ Takové snímky jsou nejednoznačné a nezařaditelné, nutí nás k přemýšlení a ještě dlouho, dlouho v nás zůstávají. A k těm patří právě díla polského experimentátora Grzegorze Królikiewicze. Jeho semidokument *Případ Pekosiňského* (1993) vypráví o skutečné postavě polského šachisty, který byl už od narození odsouzen k tomu stát se outsiderem: jeho matka ho pohodila na hromadu brambor přes plot koncentračního tábora a při pádu si zranil páteř. Celým jeho životem se pak prolíná motiv pátrání po vlastní identitě a vyrovnávání se s traumaty, které si s sebou nese již od samotného začátku.

Tento film doporučuje
Adéla Zicháčková

Pasták

→ Letní kino Smetanovy sady, 21:30

Trezorový film představující komunitu kluků zavřených v pastáku – mrazivá ironie, cenzura cenzury mladické rebelie zachycená černobílou dokumentární kamerou – nebyl dlouho k vidění. Film se totiž sestříhával až po dvaceti letech. Jde o jeden ze dvou černobílých snímků Hynka Bočana a to sice ten, který nevyhrál na filmovém festivalu v Benátkách (tím byla *Čest a sláva* z roku 1968). Pro mě je *Pasták* (1990) bližší svou surovostí a autentičností prostředí skutečného pastáku kontrastujícího se světem „tam venku“. Outsider v podobě postavy nového vychovatele, který má zosobňovat autora knižní předlohy Karla Misaře, se vyrovnává se svým novým údělem. Postavení vychovatele se dá snadno vnímat nejen jako alegorie k postavení hlídající politické ideologie ve vztahu ke svým obyvatelům, ale i vyobrazení reálného stavu sociálních zařízení té doby.

Tento film doporučuje
Alice Krajčirová

Nejistá sezóna

→ Sportovní hala, 21:30

Pokud by náhodou někomu v programu LFŠ scházely humor, neměl by si nechat ujít film Zdeňka Svěráka a Ladislava Smoljaka *Nejistá sezóna*, natočený v roce 1987. Tedy v době, kdy ještě existovaly komise rozhodující o osudu uměleckých děl. Aby mohlo divadlo pokračovat ve své činnosti, musí komisi přesvědčit, že jejich hry mají hlavu i patu a že jsou divákům srozumitelné. Ve filmu mimo jiné uvidíte ukázky z her Divadla Jára Cimrmana Němý Bobeš, Dobytí Severního pólu, Dlouhý, Široký a Krátkozraký či Vizionář. „My jsme jednou tu troubu strašně rozhicovali a viděli jsme neuvěřitelné věci,“ říká statkář Hlavsa z poslední jmenované hry, který umí věštit z trouby. Neuvěřitelné, ale všechno, co předpověděl, se nakonec skutečně stalo.

Tento film doporučuje
Kateřina Burešová (ČTK)

Kouř

→ Letní kino Smetanovy sady, 23:30

Dosud poměrně opomíjený skvost české porevoluční kinematografie se díky projekcím pořádaným u příležitosti výročí listopadové revoluce vrací do tuzemských kin a zároveň i do obecného povědomí. Psychedelická parabola minulého režimu, která vyobrazuje socialistické Československo jako jednu velkou zakouřenou fabriku, si vás získá osobitým humorem, který nešetří nikoho, a dokazuje, že tvůrci si již velmi záhy po znovunabytí svobody uvědomovali, že vše nebude růžové. Polorecitovaným a polozpívaným hudebním číslem vévodí sekvence parodující nevкус diskotékové estetiky (i když ona to možná zas až taková parodie není). Nenechte si ujít šanci vidět *Kouř* (1991) na plátně letního kina, které svou uvolněnou atmosférou přesně odpovídá naladění filmu. Je to fajnový.

Tento film doporučuje
Jan Bergl

fejeton

Ketrín Jochecová [ČTK]

Kafe a prší

Stojím u Kafekáry a piju kafe s karmadonem – karmamodem – kardanomem – promiňte, ten název indického koření mi ani podesáté nejde přes pusku a evidentně ho neumím ani napsat. Ale lepší kardadom než karcinogen v ranním Nescafé. Zkoumali ho američtí vědci a zjistili, že kdo pije moc kafe, ten umře. Karmadan je však prý zdravý. Tak se ty špatné účinky třeba vyruší? Anebo si ten karcinogen aspoň ochutím, když už nic jiného. Každopádně stojím si tak u Kafekáry a najednou prší. Ale ne tak, že trochu: tak, že moc. A já deštník nosím zásadně jen tehdy, když svítí slunce. Jaké štěstí, že jsem na Filmovce a je tu zhruba milion stanů, kam se dá schovat. Běžím tedy k tomu nejbližšímu a vzpomenu si při tom na jedinou věc, kterou si pamatuju z fyziky – když běžíte, zmoknete víc, než když jdete normálním tempem. Prvotním instinktem člověka bez deštníku při průtrži mračen je ale doběhnout se a někde se schovat. Navíc všude kolem utíká před deštěm spousta dalších lidí a festivalové stany nejsou nafukovací. Za chvíli se už uvelebují ve stanu, i když na místě, kde přece jen trochu prší. Přece jen ale o dost méně než venku. Přes bubnující kapky deště a hučení větru musí přednášející host do mikrofonu trochu křičet a posluchači napínat uši. Navzdory nečasu z nich číší pohoda. Festivalovou atmosféru totiž nepokazí žádné počasí. A další kafe s karcinogenem a kardanomem, které si o několik hodin později dám, ji jen vylepší.

f o t
@kreativnievropa

Kreativní
Evropa
MEDIA

Filmové listy pro vás připravili:
Tereza Kroblová (šéfredaktorka), Mojmír Sedláček (zástupce šéfredaktorky), Jan Bergl, Alice Krajčirová, Adéla Zicháčková (redaktorky), Jana Václavíková (korektorka), Markéta Steinert (grafika), Gabriela Knyblová (sazba), Anna Kulíčková (kresba komiksů), Agentura NP (tisk).

	čas time	místo place	název title	sekc section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age	strana page
•	8:30	Kino Hvězda	Cléo od pěti do sedmi	Hi	Jan Bergl	90	Francie	1962			106
•	8:30	Klub kultury 1	Doufám, že příště umřeš ;)	S	Iva Přivřelová	102	Maďarsko	2018	✓	15+	127
•	9:00	Reduta 1	50. léta: Dětský film a komedie	C	Jan Jendřejek	116	Československo				140
•	9:30	Sportovní hala	Začít znovu	C	Jaroslav Sedláček	75	Česká republika	2019	✓		143
•	10:00	Reduta 2: VR Exhibice	Brave New VR Worlds: Interaktivní VR	S		540			✓		130
•	10:00	Reduta 2: VR	Brave New VR Worlds: Kyber-války	S		40			✓		131
	10:30	Dětský/herní stan	Workshop: Divadelní herectví (Radim Koráb)	DP		90					201
•	11:00	Reduta 2: VR Kino	Brave New VR Worlds: Cesty za uměním	S		40			✓		131
•	11:00	Klub kultury 1	Dovlatov	Ho	host: Alexej German ml.	126	Rusko, Polsko, Srbsko	2018	✓	15+	152
•	11:00	Kino Hvězda	Vyhaslé slunce	Hi		13	Francie	1958			108
•	11:00	Kino Hvězda	Láska u moře	Hi	David Čeněk	74	Francie	1964		15+	108
•	11:30	Kino Mír	Poslední autoportrét	Ho	Jaroslav Sedláček	72	Slovensko	2018			154
	11:30	Reduta 1	Fenomén Pérák	OP	host: Petr Stančík	90		2019			182
•	12:00	Reduta 2: VR	Brave New VR Worlds: Duchové na dotek	S		40			✓		131
•	12:00	Sportovní hala	Melounová žena	S	Eva Chlumská	90	USA	1996	✓	15+	120
•	13:30	Reduta 2: VR	Brave New VR Worlds: Kyber-války	S		40			✓		131
	13:30	Respekt stan	Současný český seriál – debata s tvůrci	PR	host: Jindřiška Bláhová, Martin Reitler, Miro Šifra	90					193
	14:00	Dětský/herní	Divadlo Kampa: Honza a lesní skřítek	DP		60					201
•	14:30	Reduta 2: VR Kino	Brave New VR Worlds: Cesty za uměním	S		40			✓		131
•	14:30	Klub kultury 1	Ága	S	host: Milko Lazarov, Veselka Kirjakovová	93	Bulharsko, Francie, Německo	2018	✓		123
•	14:30	Kino Hvězda	Nelidská (hudba: 8848)	Hi	David Čeněk, Viktor Palák	133	Francie	1924	✓		110
•	15:00	Reduta 1	Smrtící triky	C	Jan Jendřejek	109	USA	1985	✓	15+	137
•	15:00	Kino Mír	Svět patří nám	C	Aleš Říman	93	Československo	1937			138
•	15:30	Sportovní hala	Sběratel	Hi	Michael Málek	119	USA	1965	✓		102
	15:30	Dětský/herní stan	Free Cinema uvádí: Dílna pixilace	DP		120					201
•	15:30	Reduta 2: VR Kino	Brave New VR Worlds: Duchové na dotek	S		40			✓		131
•	15:30	Respekt stan	Máme na víc	OP	host: Michal Horáček, Radim Procházka, Andrea Procházková, Jindřich Šídlo	73	Česká republika	2018			183
	15:30	Klub kultury 2	Když se divák stává spoluviníkem. Michael Haneke a jeho úvahy o násilí a odcizení	OP	host: Alfred Jokesch	90		2019			183
•	17:00	Reduta 2: VR Kino	Brave New VR Worlds: Kyber-války	S		40			✓		131
	17:00	Divadelní/	Petr Stančík	DP		90					208
•	17:00	Kino Mír	50. léta: Válečná traumata	C	Jan Jendřejek	62	Československo				140
•	17:30	Reduta 1	Panenka Jane (série 1, ep. 1)	S	Klára Feikusová, Jana Jedličková, Jakub Korda	40	USA	2014	✓	15+	125
•	17:30	Klub kultury 1	Klec	C	host: Marek Epstein, Kryštof Hádek	87	Česká republika	2019		15+	144
	17:30	Klub kultury 2	Virtuální drag a gender bender	OP	host: Ondřej Moravec	90		2019			183
•	17:45	Dětský/herní stan	Večerníčky pro pěkný večer: To nejlepší z nových Večerníčků	DP		60					200
•	18:00	Reduta 2: VR Kino	Brave New VR Worlds: Duchové na dotek	S		40			✓		131
•	18:00	Kino Hvězda	Zkouška ohněm	A	Jan Jílek, Silvie Suchnová	116	Francie	2018	✓		163
•	18:00	Sportovní hala	Zatoulaný	PS	Pavel Bicek, Sandra Hezinová	99	Francie	2018		18+	166
	19:00	Respekt stan	Lekce filmu podle Vladimíra Furdíka	OP	host: Vladimír Furdík	90					183
	19:00	Slovácké divadlo	HaDivadlo: Maloměstáci	DP		115					204
	20:00	Dětský/herní stan	Chytrý kvíz	DP		180					205
	20:00	Divadelní/ literární stan	Swingová tančírna	DP		180					208
•	20:30	Kino Hvězda	Ben Hur	Hi	Michael Málek	212	USA	1959	✓		102
	21:00	Klub Mír	Dunaj	DP		90					206
•	21:00	Klub kultury 1	Hovory s TGM	C	host: Jakub Červenka, Pavel Kosatík	80	Česká republika, Slovensko	2018	✓		145
•	21:00	Reduta 1	Případ Pekosiňského	Hi	Petr Vlček	85	Polsko	1993	✓		111
•	21:30	Respekt stan	Slamdance 2019	PR	host: Ema Šolarová	90					193
•	21:30	Sportovní hala	Nejistá sezóna	C	Aleš Říman	89	Československo	1987			139
•	21:30	Letní kino Smetanovy innogy	Pasták	L, Ho		91	Československo	1990			151
•	22:00	letní kino Masarykovo	Teroristka	L		95	Česká republika, Slovensko	2019	✓		174
•	22:00	Divadelní/ literární stan	LFŠ invites YOLO djs + Tom Holíč	DP		300					
	23:23	Klub Mír	DJs Ira + Husha (Bassta Fidli Crew / UH)	DP		240					213
•	23:30	Letní kino	Kouř	L		89	Československo	1990			172
•	23:30	Reduta 1	Jed	S	Eva Chlumská	85	USA	1990	✓	15+	120
•	23:59	innogy letní kino	Na střeše	C, L		97	Česká republika, Slovensko	2019	✓		141
•	23:59	Sportovní hala	Podivná barva slz tvého těla	S	Jiří Fligl	102	Belgie, Francie,	2013	✓	15+	133

A
AČFK uvádíC
Česko/
SlovenskoDP
Doprovodný
programHi
HistorieHo
HostéL
Letní kinoOP
Odborný
programPR
Program
RespektuPS
P.S.S
Současnost

Veškerý
program včetně
odborného je
veden v českém
jazyce,
případně
tlumočen,
projekce
doprovází
české titulky.